

POSTANOWIENIE

30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M. Ż. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z 4 stycznia 2022 r.,
VII Ca 808/21 oraz Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z 30 września 2021 r.,
I Ns 675/12,
wydanego w sprawie z wniosku M. Ż.
z udziałem M. Ł., M. Ł1., S.Ł., M. Ż., M.S. i J. Ł.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z 30 września 2021r.,
sygn. akt I Ns 675/12, dokonano działu spadku i zniesienia współwłasności po M.
Ż..

Zaskarżonym postanowieniem z 4 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy
w Koszalinie w sprawie VII Ca 808/21 oddalił apelację wnioskodawcy M. Ż. w
sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności.

W skardze wnioskodawca wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonych
postanowień z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż miało miejsce rażące naruszenie
prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni oraz niewłaściwym
zastosowaniu przez Sąd przepisu prawa materialnego, bez wszechstronnego
rozważenia, a mianowicie art. 931 § 1 k.c. w zakresie, w jakim Sąd przyjął jako

prawdziwe założenie, iż spadkodawca M. Ż. był rzeczywistym właścicielem nieruchomości w postaci działki zabudowanej domem pensjonatowym i gospodarczym nr [...] w D., Kw Nr [...], która następnie jako spadek w sposób nieuprawniony przypadła uczestnikom postępowania w udziałach pieniężnych mimo tego, iż materiał dowodowy wskazywał, że jedynym właścicielem przedmiotowej nieruchomości był brat spadkodawcy - skarżący M. Ż., który poniósł koszty budowy i spłaty kredytu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Wymagania te wynikają z charakteru skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako nadzwyczajnego środka prawnego, który nie służy uchyleniu lub zmianie prawomocnego orzeczenia, lecz inicjuje pierwszą fazę postępowania, zmierzającego do realizacji odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 77 Konstytucji RP). Muszą być one zrealizowane odrębnie i samodzielnie, każde niezależnie od pozostałych, co prowadzi do wniosku, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w reżimie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W skardze skarżący stwierdził lakonicznie, że „zaskarżenie powyższych orzeczeń na innej drodze nie jest możliwe”, nie wykazując, skąd wynika jego przekonanie.

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. *A contrario* zatem, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga kasacyjna w tych sprawach przysługuje.

W sprawie niniejszej jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazano 274 470, 80 zł, z czego wynika, że przedmiotowo i kwotowo w sprawie była dopuszczalna skarga kasacyjna.

Ponieważ skarżący nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

[SOP]

(r.g.)